

Kőríz Imre

EGYKORI ISKOLÁIMBA

„Inkább toboz a Pinción, mint
középiskolai tanár Budapesten”
(Péterfy Jenő)

Nem túlzás ez, *professore*? Toboz? És mindjárt a Pinción?
Hát ki ne lenne az? És pláne: „inkább”?
Lennék én is ugyanott akár graffiti
Türr, ama vitéz ezer marsalai legvitézebbje
– valójában ezernyolcvankilencen voltak –
frissen leleplezett szobrán,
még ha gondos kezek lesikálnak is majd,
ha valamely magyar közjogi méltóság koszorúzni érkezik.
Vagy jó, toboz, egy nyitvatermés,
amelyből más gondos kezek által kiváló *sugo* (vagy *pesto*?) készíthető.
Vagy vadspárpa Cerveteriben
(hangsúly az antepaenultimán),
amely, ha a turušák halomsírjai közt kószálva letéped és elfogyasztod,
büdössé teszi a vizeleted, ó, nyájas olvasó.
Vagy tengerjárókról szivárgó
ragacosz kőolajszármazék a Tyrrhén-tenger partjain,
mondjuk Pyrginél,
amely eltávolíthatatlanul odaragad
a fővenyen sétálgató óvatlan hülyék cipőtalpára.
Vagy ugyanott egy pálmafa
fényképekbe belógó, hosszú árnyéka áprilisi délután.
Vagy H₂O-molekula,
amikor hirtelen elered a hó,
hogy egy percre megáll a bámész élet a Piazza di Venezián.
És tudnám még ragozni,
inka, inkább, leginkább,
pedig nem vagyok középiskolai tanár,
bár Budapesten.

Mille bácsi

VERZIÓ

Oravecz Imrénék

Vegyétek vissza az utakat,
adjátok vissza a jegyek árát.
Kiköpöm a rágót, leteszem a szivart,
a számítógép billentyűzete, mint egy gépzongoráé,
magától lejátssza összes műveim
a változatokkal.
Az összenyomott ásványvizes üvegek
kirúgják magukat, és megtelnek vízzel.
A falról vödrökbe gyűlik a diszperzit,
visszaperegnek a lekapart rétegek.
Kigyújtok a kályhából, kivezettetem
a gázt, a telefont,
becsavarom a kiégett körtéket
(sötétén villannak, mielőtt újra égni kezdenek),
összeveszek a barátaimmal, kibékülök az ellenségeimmel,
visszaadom a diplomámat,
bejárom az iskolát, az óvodát,
négykézlábra ereszkedem,
szaros pelenkákat adnak rám, bevisznek a szülőotthonba,
világról megyek.

CONSTANCE

Palinódia

Olyan volt, mint egy grófkisasszony
a *Háború és békéből*,
édesapja pedig,
ahogy a néptáncbemutatót követő fogadáson
(„Apádat már meg sem ismered?!”)
egy nagyvonalú és szórakozott gesztussal,
a telefonokra hivatkozva elhárította a bemutatkozást,
mint egy öreg gróf.

Az, hogy a benyakalt konyakok és whiskyk következtében
a szabadidőközpont lépcsőjére hányt (nem az apa),
bár ő szakítani akart (ugyan mit? akkor még!),

engem, foghatván ekképp az alabástrom homlokot,
és mert a szégyen és az esendőség együtt mindig megható,
cseppet sem zavart.

Ekkor utaztunk először taxival,
amit ő példátlan önuralommal vagy szerencsével túrt hazáig,
utoljára pedig akkor,
amikor legvégül azt mondta, el akar jönni hozzám,
ahol a bevilágító neonlámpa fényében
csak azért nem bizonyult szebbnek, mint valaha,
mert úgy látszik,
a szépség konstans.

Tandori Dezső

A TRUBEDLI

Nem, nem, bukás sincs többé.

Mert ez nem az.

G. J.: In mem. és contra Camus (*Kéziratban*)

„Nevem legyen Gerstey János, és ahogy a dél-sváb-hegyi gimnáziumról könnyen kideríthető, nem az volt az események színtere – az események! de rémséges, mulatságos egybeesés! ám ennél sokkal többet akarok mondani: mik is voltak az események, melyekről végre be kell számolnom tehát (miért kell?) –, rólam is megtudható lenne, kedves T. D., hogy nem pontosan én vagyok én, vagyis hogy nem így vagyok az, és akkor ezt mondhatnám, bocsánat a tolokodásért, az Ön stíljében: ez. Gerstey, Gonday, és mindkettő János, egymás mellett voltunk a negyedik osztálykönyvben, IV/E. Mondjam fel az osztálynévsort? De valóban, mit gondol, az ilyesmi – szórakoztató? Lesz talán valaki, lesz majd, hogy egy téli estén, forralt bor és sült gesztenye mellett elmorfondírozzon a neveken? Alady, Apari... de nem is... megjegyzem, fura ennyi A-s, nem? Alady Emőd, javítson, ahol tévednék, másolom, szinte elképzelhetetlen, Apari Gusztáv, Artadás Ernő, Bonczay G. Zsolt, Cser Mihály, Csumó Vendel, Gerstey János, Gonday János, Hutera Zoltán, Hüller Imre, Jakab Miklós, Kártos József, Küllő Árpád, Magsay Kolos, Murcsony István, Rézmán János, Schmitter Péter, Süveges László, Töngér Imre, Tulai Kálmán, Vanka Levente, Vörös Gáspár, Zaka Kornél, Zendej Pál...”

Ez most valóban érdekelni kezdett. Hónapokig vacakoltam a nyolc-tíz gépelt lapnyi szöveggel, szöveggel, igen, elbeszélésről szó sem volt, „Gerstey János” többször, de nem túl nagy gyakorisággal hivatkozott Camus *A bukás* című regényére, bár nem azonosította, nem is azonosíthatta magát a bíróba bűjtatott Általános Emberrel (gondolom én!), aki bűnös módon elmulasztott egy bizonyos segítségnyújtást, s így megen-